

Türkiye Kimya-İş

5 Aralık 1973 TÜRKİYE KİMYA SANAYİİ İŞÇİLERİ SENDİKASI YAYIN ORGANI Sayı:35 Yıl:3

SENDİKAMIZIN EĞİTİM ÇALIŞMALARI BAŞLADI

BİLİNÇLENMEK GÖREVİMİZDİR

Uzun zamandır planlanan seminer çalışmaları nihayet İstanbul Şubemizde başladı.

Haftanın belirli günlerinde Toplu sözleşmelerdeki eğitim izinlerinden yararlanılarak çağrılan arkadaşlarımız seminerleri ilgi ile izliyorlar. İzlemenin de dışında eğitim çalışmasına fi len de katılıyorlar. Zaten seminerin amacı da bu. İşçi arkadaşların dünyaya daha doğru bir gözle bakmalarını sağlamak ve ekonomik mücadelesinin yanında siyasi mücadelenin de nasıl kaçınılmaz bir gerçek olduğunu görmek.

Biz biliyoruz ki işçi sınıfının mücadelesi uzun güçlüklerle dolu bir mücadeledir. Bu uzun ve kahırlı mücadelenin içinde önümüze çıkacak olan problemleri doğru çözebilmek zorundayız.Bu da bir bilgileme meselesidir. Evet biz bilgili olmak zorundayız. Koskoca bir işçi sınıfının sorumluluğunu yüklenebilecek kadar bilgili ve inançlı olmalıyız. İşte Sendikamızın planladığı seminerin amacı budur. Ve işçi sınıfından yana olan çıkarları işçi sınıfının çıkarları ile örtüşen bütün sendikaların da amacı bu olmalıdır.

EĞİTİM ÇALIŞMALARINA KATILAN İŞÇİ ARKADAŞLARDAN BİR GRUP

Eğitim çalışmaları esas olarak üç bölümde toplandı. I. Bölümde sendikal çalışma ve sendikal organların işleyişi,işçi sınıfının ekonomik mücadelesi anlatılıyor.

II. bölüm ise ekonomik mücadele ile siyasal mücadelenin ayrılmaz bir bütün olduğu,işçi sınıfının siyasetle mutlaka uğraşması gerektiği,çünkü siyasetin ekmek kavgası olduğu üzerinde duruluyor. Partilerüstü sendikacılığın, aslında,patronların yararına politikayla uğraşmak yani siyasete işçi sınıfı aleyhine katılmak olduğu, yani partilerüstü sendikacılık denen yutturmacanın da özünde bal gibi bir siyaset yapmak olduğu anlatılıyor. Tabii bu yapılan sermayedarların çıkarına bir siyasettir.

Seminerin son bölümü ise işçi sınıfının Dünya'daki ve yurdumuzdaki mücadelesinin tarihini elealıyor. İşçi sınıfının bu günlere erişmek için nasıl uzun ve çetin bir mücadelenin içinden, geldiği ayrıntılarıyla anlatılıyor.

Seminere katılan bütün işçi arkadaşlarımız, eğitim çalışmalarının yararını kavramış olarak ayrılıyorlar. Üç günlük bir seminerin, her şeyi anlatmaya yetmeyeceğini bilen işçi arkadaşlarımız, bilgilenmelerini tamamlamak üzere yoğun bir kitap okuma seferberliğine, girişmelerinin zorunlu olduğunu da özellikle belirtiyorlar...

sarı sendikalarda sarı eğitim

Eğitim çalışmalarımız başladı. Bu bir çok işçi arkadaşımızı haklı olarak sevindiriyor. Ancak önemli olan yalnızca eğitim yapmak değildir. Bir de "nasıl bir eğitim düzeni" uygulandığına da dikkat etmek gerekir. Gerekir çünkü, patronlarla kafa kafaya e mek ticareti yapan sarı sendikaların da arada bir "eğitim seminerleri"düzenlediklerini duyarız. Onlar da sözüm ona bir seminer yaparlar. Ne var ki burada da ak ile kara, devrimciyle karşı devrimci, gerçek sendikayla sarı sendika hemen belli olur.

PARTİLERÜSTÜ SENDİKACILIK MAVALI DA SARI EĞİTİME İYİ BİR ÖRNEKTİR

Yalnız sarı sendikaların bu sarı, bu işçi sınıfına karşı eğitim anlayışları her zaman bu kadar açıkseçik değildir. Bazen bu tutumlarını örtmek için daha cilalı laflar da bulurlar. Bunun en güzel örneği: Partilerüstü sendikacılık mavalıdır.

Nitekim Türk İş Sendikalarının bü yük bir çoğunluğu eğitim seminerlerinde "işçilerin siyasete karışmaması gerektiğini ısrarla belirtirler.

BİR SEMİNERİN SARILIĞI EN KOLAY NASIL ANLAŞILIR ?..

Eğer bir sendikanın eğitim seminerinde işçi sınıfının siyasete karışmaması öğütleniyorsa, o eğitim sarı bir eğitimdir ve o sendika bir sarı, işçi düşmanı sendikadır.

Eğer, bir sendikanın eğitim seminerinde ekonomik mücadelemiz ile siyasal mücadelemizin birbirinden ayrılmaz bir bütün olduğu, iki mücadelenin de birlikte sürdürülmesi gerektiği anlatılmıyorsa, o eğitim sarı bir eğitimdir ve o sendika bir sarı sendikadır.

Eğer, bir sendikanın eğitim seminerinde işçi sınıfının siyasal mücadelesinin, işçi sınıfının partisince yürütülecek bir mücadele olduğu açık açık söylenmiyorsa, onun yerine sermayedar sınıfın partilerine bir kaç işçi sokarak mücadele edilebileceğinden söz ediliyorsa, o eğitim bir sarı eğitim, o sendika da bir sarı sendikadır.

SARI SENDİKALARIN EĞİTİMLERİ DE KENDİLERİ GİBİ SARI OLUR

Evet, sarı sendikaların da eğitim çalışmaları olur ama, bu çalışmalar, tıpkı kendileri gibi sarı'dır.

Ne demektir sarı eğitim ?

Sarı eğitim, işçi sınıfına gerçek çıkarlarını değil, siyasal ve ekonomik mücadelesinin doğru hedeflerini, yollarını yöntemlerini değil, sermayedar sınıfın çıkarlarına uygun bilgileri öğretmeyi amaçlar.

İşçi sınıfına siyasal ve ekonomik mücadelesini değil, üretimin nasıl, ne şekilde artırılacağını öğretmek için düzenlenir. Bir çok Türk İş Sendikasının eğitim programları bu ihanet örnekleri ile doludur. İşte bazı örnekleri birlikte görelim :

"Randıman nasıl artırılır?","Tem silciler nelere dikkat etmelidir",İş yerinde barış nasıl sağlanır..."...

Bu örneklerin hepsinin de aslını ararsak, hepsi de sermayedarlara hizmet eder...

YORUM

oynanan oyun hükümet üstüne değil demokrasi üstünedir

Yurdumuz bir buçuk aydır bir hükümet bunalımı ile derinden derine sarsılıyor. Adeta sahipsiz,başıboş kalmış olan Türkiye'de hemen her şeyin çivisi çıkmış laçkalaşmıştır. Fiyatlar gemi azıya almış yükselmekte,büyük şehirlerimiz elektrik kesilmeleri ile karanlıklar içinde kalmakta,enerji bunalımı üretimi ciddi olarak aksatmaktadır.

Bunca derde rağmen ve 14 Ekim seçimlerinin sonuçlanmasından da tam bir buçuk ay geçmesine rağmen hala bir hükümet kurulamamıştır. Görünüşe bakılırsa gazetemiz elinize geçtiği sıralarda da hala kurulmamış olacaktır.

Sözün kısası ortada bir dolap dönmekte,kötü bir oyun oynanmaktadır.Ancak olayları işçi gözüyle değerlendirir,altlarını biraz eşelersek apaçık ortaya çıkan bir gerçek var:

Oynanan oyun hükümet üstüne değildir. Tutucu partiler,gericiler koalisyonu "demokrasi" üzerine oyun oynamaktadırlar.

14 Ekim seçimlerinden sonra halkımızdan yedikleri şamarın şaşkınlığını üstlerinden çabucak atan sermayedar sınıfın partileri şimdi,demokrasinin sınırlarını genişletmek, temel hak ve özgürlükleri gerçekleştirmeye çalışmak,genel af,sendika seçme özgürlüğü için referandum hakkı gibi temel demokratik hakları var edebilmek için ciddi çabalar sarfedeceğini söyleyen CHP'nin hükümet kurmasını engellemek için akla hayale gelmeyecek oyunlar döndürülmektedir,Ankaranın lüks otellerinde,siyaset pazarları kurulmaktadır. Amaç ise yukarıda söylediğimizden ibaret:

Sermayedar sınıfı Türkiye'de en ufak demokratik girişimi bile engellemeye and içmiş gibidir.

Demokrasiyi engelleme uğruna söylenmiş sözler ertesi günü geri alınmakta,tükürülenler yalanmakta,koskoca bir ülke bir buçuk ay hükümetsiz bırakılabilmektedir.

Biz işçilerin bu konudaki görüşleri açıktır. Siyasi tercihimizi 14 Ekim seçimlerinde açıkça yaptık.Hemen heryerde bu tercihimizin gerekçesini tartışılmaz bir açıklıkla ilan ettik Bu gün de bu görüşlerimizde değişen bir yan yoktur.

Biz Türkiye'de gıllıgışsız bir demokrasinin gerçekleşmesinden yana yız ve temel demokratik haklarımızı "vazgeçilmez" olarak niteliyoruz.

Biz,işçi sınıfının ve öteki sınıfların üstüne yöneltilen ağır ve "haksız" baskıların son bulması için mücadele etmenin kararlılığı içindeyiz

Ve biz,işkencenin olmadığı,Anayasal hakların kağıt üzerinde kalmadığı,ekonomik ve siyasal bağımsızlığımızın tam olarak elde edildiği bir Türkiye için mücadele ediyoruz. Biliyoruz ki işçi sınıfının kurtuluşuna giden yol bu konaktan geçmek zorundadır. O halde yurdumuzu bu konağa getirmek için mücadele edeceğiz.

Bilinmesini isteriz ki sermayedar sınıfın partilerinin,demokrasi üstüne oynadıkları oyunlar biz işçiler ve bütün çalışan sınıflar tarafından bilinmektedir. Tutucu partiler tek yanılmaz yargıç olan halkın kendilerini her gün bir kere daha mahkum ettiğini bilmelidirler.

son gülen iyi güler

TOPLANDIK YİNE BİZLER, ÜÇ YIL
ÖNCEKİ GİBİ
SAVAŞTA ÇELİKLEŞEN
BİZ GREVCİLER EKİBİ
DİK BAŞLA YÜRÜYORUZ ,KALP KALBE
EL ELEYİZ
SENDİKAMIZ KİMYA-İŞ'İN
BİZ BAŞINDA YELEYİZ
BİR ÖZE DÖNÜŞ SANKİ
BİR YENİDEN DİRİLİŞ
ENGELLEYEMEZ BİZİ NE İŞVEREN NE İL-İŞ
ÖNLERİNDE YALANMIŞ,BOŞALMIŞ ÇANAKLARI
KAÇIYOR ÖNÜMÜZDEN İŞVEREN YAMAKLARI..
KUTSAL EMEK ÜSTÜNE AND İÇTİK
BİR KEZ DAHA
BARIŞLA OLMAZ İSE SAVAŞLA HAK ALMAĞA
HESABINI VERMEYE HAZIR OL
TAM ÜÇ YILIN
YÜZ OCAĞI KARARTTIN
KIPIRDAMADAN KILIN

KASAP ÖNÜNDEN GEÇTİK
BAKKAL ÖNÜNDEN KAÇTIK
AYIN BEŞ GÜNÜ TOKTUK
GERİ KALANDA AÇTIK...
BİZ EKMEK KEMİRİRDİK
SEN SİYAH HAVYAR YERDİN
BİZ IZDIRAP ÇEKERKEN
SEN KEYFİNDEN GÜLERDİN...
ETME EYLEME DEDİK,SEN GELMEDİN İMANA
ETTİĞİNİ ETMEDİ GAVURLAR MÜSLÜMANA
SIRTINI DAYADIĞIN ŞU MEBUSLARINLA
GESTAPO TEŞKİLATI VE SERI SENDİKANLA
ŞEREFİ YASALARI ÇİĞNEMEK REVA MIYDI?
DÜNYADA TEK AKILLI İŞVEREN DEVA'MIYDI?
GÖLGEN KALMADI ARTIK,
İŞTE GİTTİ SENİNKİLER
ATA SÖZÜ UNUTMA...
SON GÜLEN İYİ GÜLER...

İ.Etem'den bir arkadaşın patronlara ve onların sarı sendikaları İl-İş'e yazdığı bir taşlama.

İ. Etem'de işçi kıyımı

İ.Etem'de patron kendi kurduğu sarı sendikayla el ele verip, Kimya-İş'e üye olan yeni işçileri işten çıkardı.

Kimya-İş sendikası İ.Etem'de sözleşme çağrısı yapınca, sarı İl-iş ve patron büyük bir telaşa kapıldılar.İşyerine girerken,işverenlerin baskıyla İl-İş'e üye yaptırdığı arkadaşlar, gerçeği görüp Kimya-İş'e üye olmuşlardı.

Sendikamız çağrı sırasında bunlardan sadece birkaçını İl-İş'ten istifa ettirdi. Amacımız,patronla İl-İş'in birlikte hareket ettiğini bir kere daha ispatlamaktı.Nitekim İl-İş'ten istifalar gelince,patron hemen Nevin Atuner, Selahattin Ağıç, Burhan Çevik, Nihat Altın,Emine Çavuş isimli arkadaşlarımızı işten çıkardı.

İL-İŞ'Lİ SÖZDE SENDİKACILAR.

Bu sarı sendikanın yoneticisiyiz diye ortada dolaşan bu adamlar işyerinde başları dik alınları pak olarak ihanet ettikleri arkadaşlarının yüzüne bakabiliyorlar mı acaba? Bu kadar insanı işsiz bırakmanın yükünü duyuyorlar mı acaba? Acaba İ.Etem işçisi bunların yüzüne bakıyor mu?

TEMSİLCİLER MECLİSİ TOPLANDI

İstanbul İl sınırları içinde Sendikamıza bağlı 34 fabrikadan 106 temsilci arkadaş İstanbul Şubesinin çağrısı üzerine 17.Kasım.1973 Cumartesi günü toplandı.

Görüşmelere geçilmeden önce yapılan seçimler Temsilciler Meclisi Başkanlığına İbrahim Etem işyerinden Ertuğrul TANSI,Raportörlüklere Topkapı Habaş işyerinden Necati KAYA ve Farmitalia işyerinden Nadire ÇABUK arkadaşlar seçildi. Bu arkadaşlarımızın yönetiminde çalışmalara geçildi.

Açış konuşmasını yapan İstanbul Şube Başkanımız Sendikamızın çalışmaları hakkında bilgi verdi. Örgütlenen ve örgütlenmekte olan işyerlerinde edinilen tecrübe ve çıkan sorunlardan söz etti. Ülkemizin içinde bulunduğu siyasal ve ekonomik durumu eleştirerek,*işçi sınıfının bu gün herzamankinden çok demokratik haklarına sahip çıkması gerektiğini,demokrasinin sınırlarını genişletmek,mücadele bayrağını en önde götürmek zorunda olduğumuzu belirtti.*

Söz alan temsilci arkadaşlar,sendikaları Kimya-İş'in güçlenmesi,yeni aşamalar yapması için var güçleriyle çalışacaklarına yemin ettiler.

Örgütlenmede uygulanacak yeni yöntemler tartışıldı. Çalışmalar eleştirilerek yeni öneriler getirildi. İşkolundaki sendikasız ve sarı sendikalara bağlı işyerlerindeki işçi kardeşleriyle daha canlı bağlar kurarak,örgütümüzün çatısı altında ivedilikle birleştirme,omuz,omuza mücadele verme kararı aldılar.

Bir yandan hızla örgütlenirken, diğer yandan da eğitim çalışmalarına önem verilmesine karar verildi. Bundan sonra sürekli eğitim seminerleri yapılması,üyelerimizin tamamına sendikamızın devrimci görüşünün anlatılıp,benimsetilmesi önerildi.

Toplantıda alınan kararlar,önerilen yöntemler çalışmalarımıza ışık tutacak "Söz ve karar sahibi olan tabandır" ilkemizin doğruluğu bir kez daha ispatlandı. Gücümüz daha da arttı.

erdemirde düğümü işçiler çözecektir

Erdemir'in yiğit işçileri 75 gün süre ile onurla devam ettikleri grevleri ne kısa bir süre de olsa ara vermek zorunda kaldılar.

Görüşmeler gerçekten sona ermek üzere idi. İyi planlanmış bir grev tam anlamıyla başarıya ulaşmak üzere idi. Ereğli Demir Çelik Fabrikasının adeta kalbi olan yüksek fırın donmak tehlikesi ile karşı karşıya kalmıştı. Kısacası işverenin yelkenleri suya indirmesi kaçınılmaz olmuştu. İşte Talu Hükümetinin grevi erteleme kararı tam bu nokta da imdada yetişti.

GREVİ BAŞLATAN VE SÜRDÜREN KİMLER DİR ?

Erdemir görüşmeleri basına yansıyan yanlarıyla da açıkça belli olmuştur ki işveren tarafından çıkmaza sokulmuş , başlayan grevin sona ermesi açıkça işveren tarafından önlenmiştir.

Gazetemizin bu sayfasında sermayedar sınıfın ana örgütlerinden biri olan Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonunun ve onun Maden İş kolundaki temsilcisi MESS'in nasıl devlet sektörüne sızmaya çalıştıklarını ve bunun ne kadar önemli bir tehlike olduğu açıklanıyor. İşte Erdemir grevini çıkmaza sokan da MESS'in tutumu olmuştur.Ve MESS'in de yelkenleri suya indireceği sırada Talu Hükümetinin sermayeci Bakanı Kemal Satır devreye girmiş ve cebinde erteleme kararı olduğu halde söz de "arabuluculuk"yapmaya girişmiştir.

Arabuluculuk adı altında açıkça işverenin tarafını tutan,sermayenin borusunu öttürür hale gelen Satır da işçileri kararlarından döndüremeyince bir tek çare kalmıştır: Grevi ertelemek.

Bu görevi de Talu Hükümeti üstlenmiş ve ne yalan söylemeli görevini başarı ile yerine getirmiştir.

HÜKÜMET ERTELEME KARARINI NASIL ALDI

Sermayenin yanını tutan ve bunu per vasızca yapan Talu Hükümeti Erdemir grevini ertelerken havsalanın zor alacağı usulsüzlükler yapmıştır. Hükümetin 15 Kasım günkü Resmi Gazete'de yayınlanan erteleme kararında aynen şöyle denmektedir:

" 25 Ekim 1973 tarih ve 314 sayılı yazısı ile hükümete başvuran Sanayi ve Teknoloji Bakanı Nuri Bayar,Erdemir grevinin milli güvenliği bozucu nitelikte olduğunu ve Ortadoğudaki son gelişmeleri ileri sürerek grevin ertelenmesini istemiştir. Bunun üzerine grevin 30 gün süre ile ertelenmesi Bakanlar Kurulunca 26 Ekim 1973 tarihinde karar lastırılmıştır."

NERESİNDEN BAŞLAYALIM BU KANUNSUZLUĞUN ?

İşte bir kelime eklemeyi gerektirmeyecek kadar açık seçik ortada olan bir kanunsuzluklar zinciri. Neresinden başlasak olur.

Erteleme kararı 26 Ekim 1973 günü alınmıştır ancak ne hesap yapıldı. Karar tam 20 gün sonra 15 Kasım 1973 günü açıklanmış ve yürürlüğe sokulmuştur. Bakanlar Kurulunun bir üyesi olan sözde Arabulucu Kemal Satır bu erteleme kararının alındığını bile bile ve fakat bunu saklayarak görüşmelere katılmıştır. Maden İş Sendikasının erteleme kararından haberi olmaması normal dir,ancak işverenin erteleme kararından haberi olmadığına bizi kimseler inandıramaz. Sözün kısası,tarafsız olduğunu iddia eden hükümetin taraflıların en koyusu olduğu inkar kabul etmez bir biçimde ortaya çıkmıştır.

BİTMEDİ, DAHASI DA VAR.

Üstelik hükümet erteleme kararının gerekçesinde de bir başka kanunsuzluğu sergilemektedir. Gerekçe'de "Ortadoğu'daki son gelişmeler..." denmektedir.Unutulmaması gerekir ki 15 Kasım tarihinde Ortadoğu savaşı bitmiş ve ateş kes imzalanmıştır. Yani hükümet 15 Kasım'da yapsa yapsa erteleme kararını gerekçesi ortadan kalktığı için iptal edebilirdi. Oysa hükümet iptal değil ilan etme yolunu seçmiştir.

HELE,HELE EŞELEYELİM AZ DAHA

Erteleme kararı alınması için teklifi Sanayi ve Teknoloji Bakanı Nuri Bayar'ın yaptığı açıklanmaktadır. Ama bu kaçınılmaz bir şekilde açıklama gerektiren - aslında gerektirmeyen - bir başka konuyu akla getiriyor:

Aynı Nuri Bayar'a,bağlı olduğu Adalet Partisinin seçim propogandalarında kullanmak üzere Ereğli Demir Çelik işvereni tarafından 500 bin lira değerinde lüks bir Mersedes otomobil armağan edilmiştir... Buna ne denir acep?

SATIR'IN İDDİALARI VE TÜRKLER'İN SERT CEVABI

Grevin ertelenişinin yukarıda açıkladığımız şekilde usulsüz hatta kanunsuz olduğu anlaşılmaya başlayınca sözde tarafsız arabulucu Kemal Satır,DİSK ve Maden İş Genel Başkanı Kemal Türk - ler'e bir telgraf çekerek tarafsızlığı ile ilgili söylentileri cevaplamaya çalıştı ve hatta tarafsız olduğunu iddia ederek,bir çeşit "bana güvenip güvenme diğinizi belirtin" dedi.

Türkler'in cevabı pek net ve kısa oldu. Kemal Satır'a çektiği telgrafta Türkler şöyle diyordu:

Ereğli Demir Çelik Fabrikaları statüsü ne olursa olsun sizin de kabul ettiği gibi devlet sektörüdür. Konuya bu açıdan bakınca,aracılık görüşmelerinde karşı tarafı tutmanızdan öte biçimsel yanını bir yana bırakırsak,karşı tarafı temsil etme durumunda olduğunuz açık bir gerçektir. Hele bu durum Bakanlar Kurulunun grevi geciktirme kararının Resmi gazetede ilanı ile daha çok aydınlığa kavuşturmuştur. Çünkü Bakanlar Kurulu 26.10.1973 tarihinde grevi geciktirme kararı almıştır. Demek ki aracılık görüşmelerini sürdürdüğünüz sırada Bakanlar Kurulunun yirmi gün önce aldığı grevi geciktirme kararı cebinizde bulunuyordu. Bu nedenlerle telgrafınıza sizden yana olumlu bir cevap verebilmemiz ne yazık ki mümkün değildir..."

DÜĞÜMÜ GENE DEVRİMCİ ERDEMİR İŞÇİLERİ ÇÖZECEKTİR.

Şu anda grev ertelenmiştir. Ancak Erdemir işçileri işbaşı yapmadan önce toplanmışlar ve süre dolduktan sonra yeniden başlayacakları grevlerini başarıya ulaştıracaklarına and içmişler dir.

Yani Erdemir uyuşmazlığını eninde sonunda sermayedar sınıf ve onların örgütleri değil,devrimci Erdemir işçileri çözeceklerdir.

Erdemir uyuşmazlığını kim kışkırttı ?

Türkiye'de biz işçiler sendikalarımızda birleşerek patronlara karşı haklarımızı korumaya çalışıyoruz. Yarattığımız değerlerden daha çok pay almağa yani daha az sömürülmeğe çalışıyoruz.

Bize karşı da işverenler bizi daha fazla sömürebilmek için birleşiyorlar.

Bu sınıfların sınıf bilincine varmalarının bir sonucudur. Yani işverenlerle biz işçiler arasındaki mücadele bir sınıf mücadelesidir.

Bunlar da grev ve lokavt fonu birik tirirler. Üye olan patronlardan çalıştırdıkları işçi sayısına göre aidat alırlar. Ve işverenlerin çıkarlarını sa vunurlar. İşçilerin haklarını alabilmelerini engellemek için ellerinden gelenı ardlarına komazlar.

İşte bu Türkiye İşverenler Sendikaları Konfederasyonu ve ona bağlı Madeni Eşya Sanayi Sendikası (MESS) böyle patron sendikalarıdırlar.

Şimdi bu MESS devletin işyerlerini de kendisine üye yazıp buraları haraca bağlamağa kalktığı gibi ayrıca bu işyerlerini de patronların çıkarları için işçi sınıfına karşı kullanmağa çalışıyor.

Erdemir'de oynanan oyunda da MESSin rolü büyüktür.

İşverenlerin kendi işçilerine kök söktürdükleri yetmiyormuş gibi bir de devlet işyerlerinde çalışan işçilere de sanki devlet yokmuş gibi müdahale edebilmeleri ve buralardan sağladıkları aidatlarla da işverenleri desteklemeleri üzerinde düşünülmesi gereken çok tehlikeli bir gerçektir.

Yoksa devlet sadece işverenlerin devleti mi?

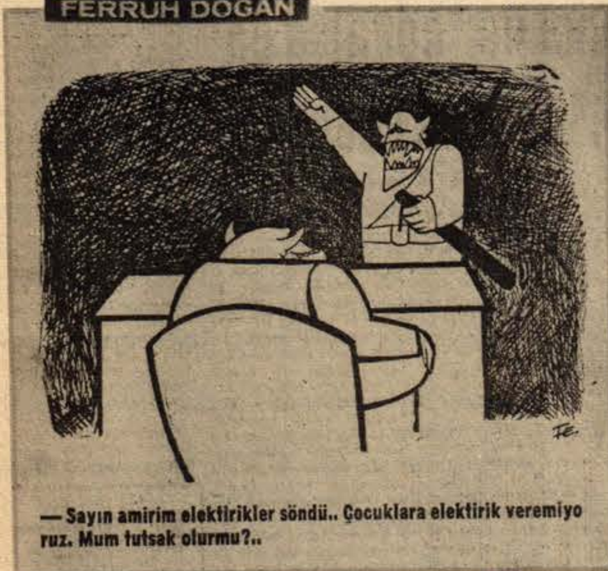
ZULÛM CEVAPSIZ KA

Yurdumuzda,sanık olarak,polisin jandarmanın eline düşen yurttaşlarımızın, dövüldüğü ötedenberi söylenir,iddia edilirdi. Bu konuda,basında çıkan haberlere ya da TBMM üyelerinden birinin konuşmasına cevap veren yetkililerde bu iddiaları yalanlarlardı.

Bu,hergünkü poliste dayak söylentilerine,12 Marttan sıkıyönetimde,MİT'te dayak ve işkence söylentileri eklendi.

Sıkıyönetim mahkemelerinde sorgusu yapılan sanıklar yazılı dilekçelerle , tutuklandıktan sonra poliste ve MİT'de işkence gördüklerini iddia ettiler. TBMM de bağımsız milletvekilleri işkence konularında hükümetten soru sordu - lar. Sıkıyönetim basına sansür koyduğu için,işkence iddialarını yazamıyorlardı. Yabancı Ülkelerin en ciddi gazeteleri Türkiye'deki işkenceleri yazdı.Sade işkence konusunu incelemek üzere, yabancı gazeteciler geldiler. O günlerin yetkilileri,başbakanından sıkıyönetim kumandanlarına kadar,gerek TBMM'de gerek dış basında verdikleri demeçlerle işkence yapılmadığını,sanıklara çok iyi bakıldığını iddia ettiler.

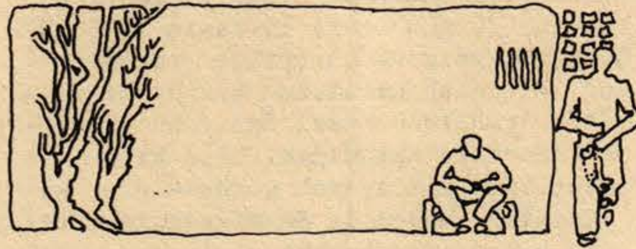
Aradan bir süre geçti, sıkıyönetim kalktı,seçimler yapıldı. Demokratik düzene doğru geçiş başladı. Ankara'da yayınlanan "Yeni Halkçı" gazetesi "İşkence Dosyasını açtı. Sıkıyönetim dönemin de tutuklanan sanıkların gördükleri işkenceleri TBMM'ne dilekçeyle ulaştırmaya çalıştıklarını o zaman öğrendik.Ancak,cezaevlerinden yazılan bu dilekçeler TBMM'ne ulaştırılmamıştır. Anayasamızın 62. maddesi "Vatandaşlar kendileri ile veya kamuoyuyla ilgili dilek ve şikayetleri hakkında tek başına veya topluca yetkili makamlara ve TBMM' ne yazıyla baş vurma hakkına sahiptir..." demesine rağmen dilekçeler işleme koyulmamıştır. Böylece TBMM'ne ulaşmayan işkence dilekçeleri,sanık yakınları tarafından Cumhurbaşkanına ulaştırılmıştır. Cumhurbaşkanı ilgililere direktif vermiş,fakat hala dilekçeler TBMM'ne ulaştırılmamıştır. Dilekçelerin nerede takılıp kaldığı bir tabii senatör tarafından araştırılmaktadır.

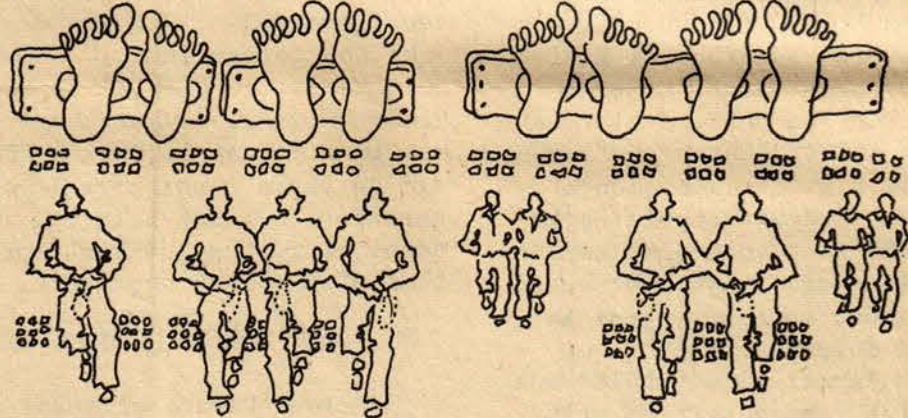
— Sayın amirim elektirikler söndü.. Çocuklara elektirik veremiyoruz. Mum tutsak olurmu?..

Anayasa çiğnenerek TBMM ulaştırılmayan işkence dilekçeleri insan insanlığından utandıran olaylarla dolu.

Sanıkların askeri tutukevinden yazdıkları ortak dilekçede yapılan işkenceler şöyle sıralanmış. "Falaka,dayak, önden ve arkadan cop ve elektrik, cop sokma,kafada sigara söndürme,tırnakları yakma,tırnak sökme,ağıza emniyeti açık tabanca sokma,baş,kulak,boğaz, diş etleri,göğüs uçları,kalp,sırt,göbek deliği,ağız,dil,el,ayak ve cinsel uzuvlardan sürekli elektrik verme. Ana-evlat,nişanlı,karı-kocaya karşılıklı elektrik verme ve dövme,saç,sakal,bıyık yolma,çırılçıplak soyup havaya asarak dövme ve elektrik verme. Hava ile (anüs ve ağızdan) şişirme..."insanın bunları yazarken,okurken tüyleri diken.di

ken oluyor. Altında Türkiye Cumhuriyeti Devletinin imzası olan "İnsan hakları,temel özgürlüklerin konmasına dair Antlaşma" nın 3. maddesi: "Hiç kimseye işkence veya gayri insani muamele yapılamaz ve hiç kimse gayri insani cezaya çarptırılamaz" diye yazar. Yukarda sıralanmış olan işkencelerin hangisi, (meselâ makadına cop sokma) insani muameledir.?

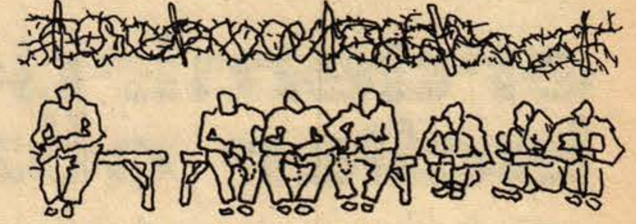
TC. Anayasasının 14.maddesi: "Kimseye işkence ve eziyet yapılamaz. İnsan haysiyetiyle bağdaşmayan ceza konulamaz" diyor.

Yukarda sıralananların hangisi (meselâ cinsiyet organına elektrik verme) işkence değildir.

İnsan hakları antlaşmasını çiğneyerek,Türkiye Cumhuriyeti Devletinin haysiyetiyle oynayanlar,anayasamızı pervasızca çiğneyerek anayasa suçu işleyenlerden ne zaman hesap sorulacaktır.

Sanıkların tek tek verdiği dilekçelerde yazılanlar şöyle: 23 yaşındaki Neclâ ÜLKÜ: "Bu işkence,elektrik verme süresi ve dozajı gitgide arttırılarak ikibuçuk,üç saat kadar sürdü. Ve sonunda kasıklarımın iyice kasıldığını ve kusmağa başladığımı hissettim. Benim tekrar bayılmam üzerine tuvalete götürdüler ve burada üstümün kusmuk ve sidik içinde olduğunu,sol yanağımın anormal bir biçimde kızardığını gördüm.... Bir tanesi,(Senden iki gün önce Banu Ergüder buradaydı. Onun kıçına cop sokuldu. Yerler hep kan içinde kalmıştı. Aç bakayım donunu sana sokmuşlar mı) dedi.."

24 yaşındaki bayan Ayşe Semra Eker' in dilekçesinden: "Bana zorla çoraplarımı ve eteğimi çıkarttırdılar. Ellerimden ayaklarımdan bağlı olduğum halde yere yatırdılar. Ümit Erdal adlı şahıs copla ayaklarımı yarım saat kadar dövdü.. Yere yatırdıktan sonra da sır-

tıma çıkarak başka birinin yardımıyla arkadan makatıma cop sokturdu.... Bir müddet sonra ellerindeki copu elektrik kablosu sarılı olduğu halde cinsiyet organıma soktular..."

İşkence dilekçeleri her gün yayınlanmıyor. İnsanlık duyguları körleşmemiş,gerçek demokrat düşünürler, bilim adamları,yazarlar işkenceler konusunda her gün yazılar yazıyorlar. Ama yetkililerden tek ses çıkmıyor. Sade işkenceyi yapan zavallı kişiler mi suçlu ? Onlara emir veren,yazılan dilekçelere basında çıkan yazılara kulaklarını tıkayan yetkililerin sorumluluk payı yok mu?

Devleti yönetmeye talip olarak halktan oy alan siyasi partilerin,milletvekillerinin susmakla,seslerini çıkartmamakla anayasayı çiğneme suçuna insan haklarının ortadan kaldırılması suçuna ortak olmadıklarını kim söyleyebilir ?

Bir aydın,sorumluluk duyan bir yurttaş,duyguları nasırlaşmamış bir insan

BOŞALT

Aylardır,hatta yıllardır sözü edilen af konusu gerçekleştirilmedi. Cumhuriyetin 50. Yıldönümünde bir genel af çıkarılacağı,kamuoyuna mal edilmişti. Yıllardır,cezaevi duvarları arasındaki hükümlüler bu özlemle yaşadılar. Günlerini,aylarını hep 50. Yıldönümüne göre hesapladılar. Devletin çeşitli kademelerinden yetkililer,siyasiparti liderleri,sözcüleri sık sık genel af çıkacağını söylediler. Cezaevlerindeki 60 bin hükümlü,hükümlülerin aileleri, çocukları,akrabaları,yakınları hep bu üzüntüyle yaşadılar.

50. Yıl geldi, geçti. Seçimler yapıldı, bitti. Ve halâ genel af çıkmadı. Bu gidişle de çıkmayacak gibi. CHP dışındaki siyasi partilerin sözcüleri artık aftan hiç söz etmez oldular. Ayrıca TBMM Başkanlığına CHP dışındaki parti-

LMAZ

olarak yazar Altan Öymen Cumhuriyet gazetesinde: "Çünkü bu,bir ülkede Ahmed'in,Mehmed'in insanlara işkence yapabilmesi ve hele iddia edildiği biçimde sapık ve seksomanyak işkenceler de yapabilmesi,korkunçtur.. Ama ondan daha korkunç olanı,buna karşı bir şeyler yapmak,hiç olmazsa söylemek durumunda olan kişilerin,elleriyle kulaklarını , gözlerini ve ağızlarını - bu arada tabii vicdanlarını da - kapsayan bir "Üç maymun heykeli" halinde oturup durmalarıdır." diyor.

Evet biz işçiler,Demokrasiden yana, Anayasanın koruyucuları,gelecek güzel günlerin yaratıcısı,insan haklarının savunucusu,biz işçiler "bu işkenceler kalksın" diyoruz. "İşkenceciler cezalandırılsın" diyoruz. "İşkencelerde payı olan her sorumludan hesap sorulsun" diyoruz.

Bütün demokratik kuruluşlara,: insana,insan haklarına saygılı, anayasadan yana bütün yurttaşlara,sesleniyoruz . "İşkencelere,işkencecilere hayır" diyelim. Bitsin bu Kâbus.

YANGINLAR
KAHPE TAKLARI
KORKU ÇIĞLARI
VE İRİN SELLERİ,
AÇ YIRTICILAR
SUYU ZEHİR BIÇAKLAR ORTASINDASIN
BİR CANA BİR BAŞA KALMIŞSIN
VAY VAY
PUSATSIZ,DULDASIZ,ÜRYAN.
BİR CANA BİR DE BAŞA
SEHER VAKTİ
LEYLİM LEYLİM
CELLAD NİŞANGAHLAR AYNASINDASIN.
OOOYY SEVMİŞEM SENİ...

AHMED ARİF

işçi sınıfı demokrasiyi savunacaktır

Halkın kendi kendisini yönetmesi diye tanımlanan Demokrasi,19 uncu yüzyılda burjuvazinin iktidarını sağlamaya yaradı. Bugün,demokrasi , işçi sınıfının güçlenmesinden sonra toplum içindeki bütün sosyal sınıfların,bu arada işçi sınıfının örgütü içinde demokratik anayasaların çizdiği yoldan,iktidara gelebildiği bir rejim olmuştur.

Nedir demokratik anayasa veya onun sağladığı demokratik haklar?Ana yasalarda siyasi haklar ile sosyal ve ekonomik haklar diye yer alan haklar,fertlere hürriyet,sosyal sınıflara hareket serbestisi ve istek lerini açıklayabilmek imkanı yaratı yor.

Demokrasi olan bir ülkede mesela biz işçiler aleyhimize bir kanun çıkacağını öğrendiğimiz zaman bildiri yayınlarız. Toplantı yaparız. Gösteri yürüyüşü yaparız. Bu kanunun çıkarılmaması için kanun çıkaracak olanları etkilemeye çalışırız . Etkileriz.

Sendika seçme özgürlüğümüz vardır. Grev yaparız.

Seçimlerle devleti yönetecek olanları seçeriz.

Ve dahası kendimiz parti kurarız Seçimlerle iktidara geliriz. Kanunları kendimiz yaparız. Ülkeyi biz emekçiler yönetiriz.

İstediğimiz kitabı okuruz. Herkes de istediği kitabı okur. Düşüncesini rahatça açıklar.

İşte buna Demokrasi denir.

Bizim,bu iktidara gelme hakkımızı,çeşitli yollarla,engellemeye çalışan rejime de FAŞİZM denir.

Emekçilerin iktidara gelmelerini önlemek için dünyanın birçok yerinde faşizm kendini göstermektedir.

Şili'de olup bitenleri hep biliyoruz. Emekçilerden işçilerden yana bir iktidar seçimle ortaya çıkınca sermaye çevreleri bu iktidarı devirmek için herşeyi yaptılar.

En sonunda da orduyu kullanarak emekçilerin iktidarını silahla devirttiler. Subaylar işçileri kurşunladılar.

Yunanistan'da da böyle oldu.Orada da faşizm var. Orada da ordu iktidarda. Yunanistan'da köklü bir demokrasi geleneği vardır. İşçi sınıfı örgütlüdür. Basın ve fikir özgürlüğü,örgütlenme,toplantı yapma özgürlüğü vardı. İşte demokratik haklardan faydalanarak,adım,adım işçi sınıfının ve diğer emekçi sınıfların iktidara geldiğini gören patronlar kendi güçleri,kendi partileriyle bu gidişi durduramayacaklarını da anlayınca, derhal son silâhları orduya başvurdular,darbe yaptırdılar. Demokrasiye paydos dediler.

Aynı şeyler daha önce Şili'de de olmuştur. Demek ki burjuvazi, yani patronlar sınıfı, demokrasiye ancak kendi işlerine geldiği zaman iyi gözle bakıyorlar. Kendi iktidarlarını tehlikede gördükleri anda da , o her zaman övdükleri demokrasiyi kendileri ortadan kaldırıyor.

İşçi sınıfı ise dünyanın her yerinde demokrasiden yana.

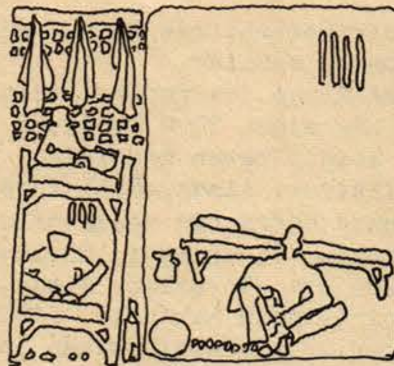
TIN HAPİSHANELERİ...

lerin verdiği göstermelik af teklifleri hiç de "Genel af" niteliğinde değil.Yalnızca bazı cezalarda indirim şeklinde , düşünülmüş düzmece, yutturmaca af teklifleri bunlar. Böylece oy avcılığı için bir kere daha halkımızın özlemleri, duyguları sömürülüyor...

Aslında,bozuk düzenin,insanın insan tarafından sömürülmesinin, işsizliğin kapkaçın adeta zorla yarattığı suçlularla,dolu cezaevleri. Öte yandan,anayasayı kabaca ve açıkça çiğnemeyi kendisine iş edinmiş bir iktidarın,karşısında suç işlemiş yurttaşlar var.Sıkıyönetimli yönetim sırasında,muhbirlerle,işkencelerle,yaratılmış suçlular var.

Bütün cezaevlerinin hiç bir suç ayırımı yapılmadan boşaltılmasıdır genel af. Bundan başkasına genel af denilmez,özel af denilir.

Ülkemizin demokrasiye kavuşabilmesi için ilk şart cezaevlerinin boşaltılmasıdır. Gerçek demokratlar, düşünürler bilim adamları söylüyor yazıyorlar yurdumuzun barışa ihtiyacı vardır diye.Barış da kinleri sürdürerek sağlanmaz.Ceza ayırımı yapmadan boşaltılacak cezaevleriyle barış yoluna,demokrasi yoluna girilmiş olur.

Biz,demokrasinin yılmaz savunucusu işçiler,yurdumuzda demokratik düzene bu yeniden geçişte cezaevlerinin boşaltılmasını istiyoruz.

Bütün demokrasiden yana olan kuruluşlar,anayasal haklarımızı kullanalım Demokratik baskı grupları olarak,cezaevlerinin boşaltılmasını isteyelim.Siyasi partilere,yetkililere sesimizi duyuralım. Bitsin artık binlerce kişinin çilesi.

Bozuk düzenin,sömürünün,anayasa dışı uygulamaların cezasını hapishanelerdeki yurttaşlarımız çekmesin.

Daha iyi,daha güzel günlerin başlangıcı cezaevlerinin tamamen boşaltıldığı gündür. Bunun için çalışmak,demokrasinin yerleşmesi için çalışmaktır.

Demokrasi için,güzel günler için el ele.

ALMANYA'DAKİ TÜRK İŞÇİLERİ OLAYININ İÇYÜZÜ

Kendi yurttaşına iş bulamayan iktidar,şimdi Alman hükümetine çatıyor.Patrón gazeteleri "işçilerimizi sahipsiz bırakamayız" diye başlıklar atıyorlar. Radyo ve televizyonda çalışma bakanı - nın,Türk-İş Genel Sekreterinin demeçleri yayınlanıyor. Peki ama bütün bunlar niye?

Alman Hükümeti,Türk işçilerinin bir kısmını geri gönderiyor. Bundan sonra da Türk işçisi almayacak. Alman irtibat büroları geçici olarak kapatıldı . Ve bütün patırtı da bundan kopuyor.

"Eğreti ata binen tez iner"diye bir söz var Türkçemizde. Yurdundaki işsizlere iş bulamaz ve yabancılardan medet umarsan böyle olur işte. Tez günde atından indirirler adamı. Olaya neresinden bakarsak bakalım kapitalizmin işçi sınıfına oynadığı oyunlarla karşılaşıyoruz.

DAHA İYİ BİR DÜNYA UMUDUYLA GİTTİK EL KAPILARINA

Türkiye,kapitalist yolla kalkındırılmaya zorlanan bir ülke. Gerçek sanayileşme yani ağır sanayinin kurulması yerine,sermayenin palazlanmasına imkan sağlayan,dışa bağımlı bir yol seçildiği için kalkınması sürekli engellenen bir ülke. Yani geri bıraktırılmış bir ülke. Alabildiğine sömürü,bozuk bir düzen,devlet eliyle yaratılmaya çalışılan kapitalistler. Diğer taraftan hızla artan bir nüfus,sayıları gün geçtikçe çoğalan işsizler ordusu ve gelir dağılımındaki dengesizlik yüzünden aldıkları ücretle karınlarını bile doyuramayan yüzbinlerce işçi ve emekçi.İşte kapitalist yolla kalkınmayı hedefleyen Türkiyenin durumu.

Herne kadar işsizler ordusunun elde bulunması kapitalistler için bir nimetse de fazlası zarar. Neden? Çünkü planları altüst olur. Hiç değilse bir kısmına iş bulmak gerekir,aksi halde bir müddet sonra bu ordu tehlikeli olur. İşte bu nedenlerle meseleye bir çözüm aranırken Avrupa ülkeleri özellikle Almanya yabancı işçi çalıştırmaya başlıyor. Bu bizim kapitalistler için büyük bir nimet. Dışarıya işçi gönderecek işsiz sayısını azaltmak böylece muhtemel bir patlamayı da önlemek. Böylece kısa zamanda Alman irtibat bürolarının önü,karnının doymasına imkan tanınan,refah vadedilen bu ülkeye gitmek isteyenlerle doluyor.

Bütün bunların sonunda dış ülkelere mal satma yerine işçi satmaya başlıyoruz. Alman kapitalistleri de memnun bizimkiler de. Onlar geri bıraktırılmış bir ülkeden ucuz işgücü satın alıyor, kendi ülkesindeki çalışanları diğer ülkelerin işsizleriyle tehdit ederek ucuza çalışmaya hazır bir ordu bekletiyor.

Diğer yandan bizimkiler de memnun. İşsizler derdinden büyük ölçüde kurtuluyorlar. Birden birşeyin daha farkına varıyorlar. Gurbetci işçilerimizin yemeyip içmeyip para biriktirdiklerini keşfediyorlar. Bu da bulunmaz bir nimet. Çünkü Almanyada çalışanlar Alman parası (mark) kazanıyorlar. Yani Türkiyenin en muhtaç olduğu şey: Döviz.Merkez Bankası Alman Markıyla doluyor. İşçilerimizin el kapılarında göz nuru alın teri dökerek biriktirdiği dövizler burada kapitalistlere peşkeş çekiliyor onların yeni yatırımlar yapması sağlanıyor. Fakat bu yatırımlar yurdumuzdaki işsizliği önlemeye,daha çok işçi çalıştırmaya yönelik yatırımlar değil.Ağır sanayi yatırımlarına değil, Lüks harcamalara yönelik,tüketim ekonomisi yatırımlarına,yan sanayi kollarına harcanıyor işçi dövizleri.

Her yıl artan bir hızla işçi gönderiliyor Almanyaya. En son rakamlara göre 900 bin kişi sıradaymış.

Görüldüğü gibi Almanyaya işçi göndermek bizim kapitalistler için çift katlı ekmek kadayıfı. Bir yandan işsizliği azalt. Diğer taraftan da diledi - ğin gibi harcayabileceğin dövizler gelsin.

Alman kapitalistleri zamanla Türk işçilerinden daha da memnun kalıyorlar Çünkü yabancı dil bilmiyorlar. Almanca bilmeyince de yasaları,yasalarla kendilerine tanınan hakları bilmiyorlar . Bir haksızlığa uğrayıp farketseler bile bunu anlatacak kendilerini savunacak halleri yok.

Düşük ücretlerle çalışmaya razılar.

Para biriktirmek ilk amaçları olduğu için,en kötü hayat şartlarına, bir Almanın değil içinde yaşamak, yanından bile geçmeyeceği evlerde kalmaya razılar.

Hepsi genç ve sağlıklı işçiler.Çünkü daha önce Türkiyede Almanlar tarafından sıkı bir sağlık muayenesinden geçirilmişler.

Çok çalışkan ve tuttuğunu koparan işçiler.

Para biriktirebilmek için sürekli mesai yapmaya razılar.

Böylece Alman işverenleri için de bulunmaz bir nimet Türk İşçileri.

Fakat aradan zaman geçtikten sonra durum değişiyor. Almanyadaki Türk işçileri Almanca öğrenmeye başlıyorlar.Böylece haklarını da aramaya başlıyorlar Sendikalara üye oluyorlar. Alman işçisinin sahip olduğu hakları istemeye başlıyorlar. Ford Fabrikasında olduğu gibi grevler,çeşitli direnişler yapıyorlar. Alman işçilerinin direnişleri ni destekliyor,bazı yerlerde öncülük bile yapıyorlar.

Alman yasalarına göre, Almanyadaki çalışma süreleri arttıkça kıdemleri ve dolayısıyla ücretleri artıyor. Bir takım sosyal haklar daha elde ediyorlar.

Böylece Türk işçisi Alman patronları için artık eskisi gibi ucuz değil pahallı bir işçi haline geliyor. Bu arada Alman ekonomisi,enerji darlığı ve daha başka köklü nedenlerle geçici bir krize de girince Alman hükümeti Türk işçilerini Almanyadan çıkartma kararı alıveriyor.

Basında çıkan haberlere göre 320 bin kadar Türk işçisi geri gönderilecek. İşte Hükümeti,kapitalistleri,basını,radyoyu,televizyonu,sarı sendikacılarımızı telaşlara kaptıran olay budur

Peki ama şimdi ne olacak? Alman kapitalistlerine bile fazla pahalı ve uyanık gelen bu büyük işsizler ordusunu bizimkiler ne yapacaklar? Aslında bunların hiçbiri bilmece değil? Bu kadar insanın geri gelmesi halinde Kapitalistlerimizin hiç de hoşuna gitmeyen şeyler olacağı ve bu kadar insana hesap vermek zorunda kalacakları bir gerçek. Ancak,acaba onlar bu hesabı vermek isteyecekler mi? Yoksa Türk işçilerini yeni bir pazarlık konusu yapacaklar mı? Yoksa ekonomisi büyük ölçüde dışa bağımlı olan ülkemizi daha bağımlı hale getirmek için alınan geçici bir karar mı bu? İşçilerimizin geri gönderilmemeleri için acaba Alman kapitalistlerine bazı tavizler vermek zorunda kalacakmıyız?

KAPANSIN EL KAPILARI BİR DAHA AÇILMASIN YOK EDİN İNSANIN İNSANA KULLUĞUNU BU DAVET BİZİM...

Bütün bu oyunların altında yatan ne olursa olsun çarpık kapitalist gelişmenin kurbanları yine biz işçiler oluyoruz. Dur diyebilecek güce erişinceye , devlet yönetiminde söz ve karar sahibi oluncaya kadar da bu bozuk düzenin kurbanları hep biz olacağız galiba.

FAŞİZM YUNANİSTANDA GÖMLEK DEĞİŞTİRDİ

16 yı 17 Kasıma bağlayan cuma gecesi Atina Teknik Üniversitesinin bir odasında yayın yapan bir gizli radyo , dünyaya Yunanlıların özgürlük ve demokrasi isteğini haykırırken,kapının önün de tanklar toplarını üniversiteyi işgal etmiş gençlere çevirmiş,bekliyor - du. Peki ama özgürlük istemek suç mudur diyeceksiniz. Sermayenin hakim olduğu,sözde demokrasilerle idare edilen ülkelerde özgürlük istemek suçtur.

İşgal sırasında öğrencilerin kurmuş olduğu radyo,hareketlerinin niteliğini " Bu faşizme karşı bir mücadeledir . " diye açıklıyor. İsteklerini de şöyle sıralıyordu.

Eğitim demokratlaştırılmalıdır.

Yunan halkına daha geniş özgürlükler verilmelidir.

Yedi yıllık baskı kanunları kaldırılmalıdır.

Bütün cemiyet ve sendikalarda serbest seçim yapılmalıdır.

Sadece gençliğin değil bütün Yunan halkının isteği olan bu duyuruya egemen güçler tanklarıyla toplarıyla kanla ölümle cevap verdiler. 15 günlük bilanço 13 ölü,yüzlerce yaralı stadlara emniyet binalarına doldurulmuş işkence için sıra bekleyen binlerce tutuklu.

Yunanistan'da neler oluyor

1967 Nisanında bir askeri darbeyle Papadopulos iktidarı almış,sivil yönetime son vermiş,Başbakan Papandreu ve

ÖZGÜRLÜĞÜ İÇİN FAŞİZME DİRENİRKEN VURULANLARDAN BİRİ

demokrasiyi savunan yüzlerce aydın yurt dışına sürülmüştü. Papadopulos kısa zamanda Yunanistanı parlementer rejime döndüreceğini söylemişti. Fakat, iktidara geldiği andan itibaren bütün demokratik ilkeleri hiçe sayarak, yüzlerce üniversite öğrencisini,aydını,siyasi lideri ve işçiyi tutuklamıştı. 1968'de referandumla yeni bir anayasayı yürürlüğe koymuş parlementonun yetkilerini biraz daha kısmış,temel hak ve özgürlükleri iyice askıya almıştı. Uzun yıllar Sıkıyönetim altında ülkede tam bir terör havası estirildi. Söz ve yazı özgürlüğü ortadan kaldırıldı.Ülke bir yasaklar ülkesi haline getirildi.

Diğer yandan da Ülkeye ekonomik yönden kalkındırdığını iddia etti. Gerçekten görünürde yunan ekonomisi önemli gelişmeler kaydetti. Ancak ekonomisi büyük ölçüde Amerikaya bağımlı bulunan Yunanistanda bu gelişmeden daha çok uluslararası dev firmalar ve iş adamları yarar sağladı. Artan hayat pahalılığı ise fakir halkı daha da yoksul bir hale getirdi. Papadopulos rejiminin başta gelen destekliyicileri ise Yarı Amerikalı yarı Yunan olan Papas,Onasis ve Niarkos gibi dünyanın bir numaralı sermayedarlarıdır. Faşist Askeri rejime,diktatörlüğe karşı halk arasında geniş ölçüde bir hoşnutsuzluk belirmeye başladı. İnsafsız bir polis rejimi,dikta,% 300'e varan enflasyon,işçi ücretlerinin dondurulması,hatta inşaat işçilerinde olduğu gibi ücretlerin düşürülmesi,buna karşılık fiyatların durmadan artması halkın sabrını taşıran son damlalar oldu. Mayıs 1973'de deniz subayları başkanlığında,hükümet aleyhtarı bir darbe bastırılmış ve isyan eden mürettebatla beraber bir yunan destroyeri İtalyaya sığınmıştı.

Halkın artık kendisine hiç güveni kalmadığını gören Papadopulos haziran 1973'de Cumhuriyeti kurmuş ve kendini de cumhurbaşkanı ilan etmişti. Göstermelik bir demokrasiyi halka kabul ettirmek için yeni bir anayasa yaptırdı. Bu anayasayı da baskıyla halka kabul ettirdi. Sonra da ağustos ayında sıkıyönetimi kaldırmıştı. Fakat getirdiği anayasa ile kendisine çok geniş yetkiler verilmiş ve sıkıyönetimin kalkmasından sonra da sıkıyönetim kurulları uygulanmaya devam etmişti.

Nihayet 14 kasımda demokratik hak ve özgürlüklerinin geri verilmesini isteyen öğrenciler ayaklandı halk da kendilerine katıldı. Bazı fabrikalarda işçilerde hareketi desteklediklerini belirten direnişlere geçtiler. Fakat hak isteyen öğrenciler ve halk üzerine polis ve askeri birlikler tarafından ateş açıldı. Yaralananlar ve ölenler oldu. Bütün bunlara rağmen demokrasinin beşiği olan hayatları boyunca özgürlükleri için savaşmış olan bu insanları hiç bir şey yıldırmadı. Ancak sığındıkları yerlerden tanklar tarafından çıkartıldılar ve dağılmak zorunda kaldılar. Ülkede sıkıyönetim ilan edildi.

Her şey yeniden yasaklandı. Her direniş hareketine karşı insafsızca ateş açıldı. Ülkede faşist tedbirler olanca saldırganlığıyla halkın karşısına dikildi. Geniş bir toplama hareketine girdi. Bir çok siyasi lider göz altına alındı. Görünüşte Papadopulos ülkede tam bir üstünlük sağlamış gibiydi. Fakat olaylar hiç de beklenildiği gibi gelişmedi. Ülkenin bu karışık durumundan ve hükümetin bunalım içinde olmasından yararlanan kıral taraftarı olarak bilinen ve Papadopulostanda sağda olduğu söylenen General Gzikis ani bir darbeyle Papadopulosu devirerek iktidarı aldı.

Bu çok şaşırtıcı görünebilir ama aslında değil. Papadopulos kendi sonunu kendi elleriyle hazırladı. Geçen haziran ayında cumhuriyeti ilan edip kendi kendini de cumhurbaşkanı ilan ediver - mişti. Ve ülkede sözde bir demokrasi oyunu oynanmaya başlamıştı. Siyasi tutukluların bir kısmı serbest bırakılmış fakat ülkedeki baskıları kaldırmamış,halkın en demokratik haklarını engellemişti.

GÖTÜRÜN BAKALIM ATIN KARANLIK ZİNDANLARA BÜTÜN KARANLIKLARI BOĞACAĞIZ AKA...

Papadopulos iktidarının ipleri CIA'nın elindeydi. Fakat geri kalmış ülkelerin kaderlerini çizebilen CIA yine sermaye çevrelerinin arasındaki çatışmalar nedeniyle kendi yönettiği Papadopulosu devirerek ondan daha sağda bir iktidarı getirmekten çekinmedi. Yani bir isim değişikliği yaptı. Faşist bir yöneticiyi devirip yerine göstermelik bir demokrasiyi bile kabul etmeyen daha faşist bir yöneticiyi getirdi. Yine ipleri CIA'nın elinde bir kukla hükümet yeni başbakan Androçopulos geldiği nin ertesi günü yeni bir anayasayı yürürlüğe koyacağını,anayasa mahkemesini kapatacağını ve seçimlerin de şimdiden belli olmayan bir tarihe erteleneceğini duyurdu. Yunan halkını şimdi yeniden tutuklamalar,işkenceler bekliyor.

Bütün dünyada olduğu gibi,yönetimin de sermayenin hakim olduğu ülkelerde kaçınılmaz bir son bu. Tek çıkar yol da işçilerin devlet yönetiminde söz ve karar sahibi olmasıdır.

DİSK, İŞÇİLERİ MAHALLİ SEÇİMLERDE DE CHP'YE OY VERMEĞE ÇAĞIRDI

9 Aralık 1973 Pazar günü bütün yurtta mahalli seçimler yapılacak. Yani bütün belediye başkanları, belediye encümenleri, mahalle ve köy muhtarları, il genel meclisi üyeleri yenilenecek.

Ancak 9 Aralık seçimlerinin önemini bundan ibaret saymak yanlış olacaktır. Bilindiği gibi bundan bir buçuk ay önce bütün yurtta Genel seçimler yapılmış ve parlamenterler seçilmişti. Üstelik 14 Ekim günü yapılan seçimler aynı zamanda demokrasiden yana olan güçlerle, demokrasiyi yok etmek isteyen sermayedar sınıf arasındaki bir mücadelenin de ölçüsü olmuştu.

Sevinerek, övünerek belirtmeliyiz, açıkça söylemeliyiz ki bu mücadeleyi, tartışma götürmez bir şekilde demokrasiyi savunanların cephesi kazanmıştır. 14 Ekim'de sermayedar sınıfın siyasal örgütleri bozguna uğramışlar, halkımız bu partilere iktidar olma hakkını vermemiştir.

CHP'NİN HÜKÜMET KURMASINA ENGEL OLANLAR DEMOKRASİ DÜŞMANLARIDIR...

Ancak bütün demokrasiyi savunan güçlerin ve en önemlisi de işçi sınıfının desteğini alan CHP'nin hükümet kurması sermayenin çıkarını savunan tutucu ve gerici partiler tarafından inatla ve, ısrarla engellenmiştir.

Ne kendileri hükümet kurabilmişler, ne de CHP'nin hükümet kurmasına "evet" demişlerdir. Sonuç olarak da yurdumuzu tam bir buçuk aydır hükümetsiz bırakmışlardır...

9 Aralık günü gene sandık başlarına koşup, sermaye partilerine ve demokrasi sahtecilerine bir kere "daha" dur demeliyiz. Halkımızın tercihinin demokrasi olduğunu, bu yüzden de oylarını, bu yönde çaba harcayacağını içtenlikle ispatlayan CHP için kullanacağını bir kere daha sermaye partilerinin yüzüne, yüzüne haykırmalıyız...

DAHASI DA VAR... BELEDİYELER, KÖY VE MAHALLE MUHTARLIKLARI DA DEMOKRASİ YANLISI GÜÇLERİN ELİNDE OLMALIDIR... HALKIMIZ BÜTÜN SİYASİ VE İDARİ ÖRGÜTLERDE SÖZ VE KARAR SAHİBİ OLMAYI BİLMELİDİR

9 Aralık seçimlerinin önemini yalnızca demokrasi açısından görmek de önemli bir hata olur. Daha doğrusu demokratik mücadelemiz mahalli seçimlerde de zaferler kazanmalı, engeller aşmalıdır.

Bu gün belediyeler iyi yönetildiği, halktan yana kişi ve örgütlerin elinde bulunduğu takdirde, pahalılık gibi işsizlik gibi halkımızın bunalmasına yol açan dertlerimize önemli ölçüde çözümler bulunabilir, halk sağlığı gibi, su ve aydınlanma gibi sorunlarımıza etkili çareler getirilebilir.

Bu bakımdan 9 Aralık 1973 Pazar günü yapılacak olan mahalli seçimleri önemsemeli ve seçim günü sandık başlarına koşmalıyız.

Ve seçim günü sermaye partilerine demokrasiden yana güçler olarak bir kere daha "dur" demeliyiz.

KARTAL VE PENDİK EMEKÇİLERİ ! BU ADAMA OY VERMEYİN.

AP LİSTESİNDEN KARTAL BELEDİYE BAŞKANLIĞINA ADAYLIĞINI KOYAN SARI SENDİKACI ZİYA HEPBİR MUTLU PATRONLARIYLA AYNI SOFRADAN YEMEK YERKEN ...

Fotoğrafta okla işaret edilen adamı bütün kimya işçileri, Kartal ve Pendik bölgesinin bütün emekçileri, işçi sınıfının bilinçli üyeleri iyi hem de çok iyi tanımalıdırlar. Bu günün TÜRK İŞ Birinci Bölge Temsilcisi, dünün sarı Petrol İş'in sarı Genel Başkanı Ziya HEPBİR'dir bu... Yıllar yılı partilerüstü sendikacılığı savunan, Amerikan İstihbarat Teşkilatı (CİA) tarafından beslendiği dünya kamu oyuna belgeleriyle açıklanmış olan, kısa adı ile söylersek IFPCW olarak tanınan uluslararası sarı işçi federasyonunun Ortadoğu temsilciliğini yapan Ziya HEPBİR'dir bu...

Ortadoğunun dünya petrol üretimindeki önemi son günlerde iyice ortaya çıkmıştır. Arap ülkelerinin, emperyalist ABD ve yardakçılarına karşı birlikte hareket ettikleri zaman Avrupada sanayi ve normal hayat felce uğradı. İşte böylesine önemli bir bölgeyle yıllardır çeşitli şekillerde ABD'nin çeşitli teşkilatları yakından meşgul olmuştur.

İşçiler ve sendikalar konusunu CIA'nın boş bırakmadığı IFPCW isimli uluslararası Petrol federasyonuna bol miktarda para verdiği ortaya çıktı. Uluslararası böyle bir federasyonun ortadoğu temsilciliğine tayin edilmesi için insanda bazı kabiliyetler olmalıdır.

Bu mevkie gelen, parasını (ayda 7 bin lira olduğu söylenir) dolar olarak alan kişi Türk Petrol işçisinin mi, Arap Petrol işçisinin mi yoksa başkalarının mı menfaatlarını gözetir.

Ziya Hepbir'in Petrol İş Sendikası genel başkanıyken patronlarla pek fazla senli benli olduğunu en fazla Mutlu fabrikası işçileri bilir.

Kartal'lı işçiler, Ziya Hepbir'e 27 Mayısta kooperatif konusunda hakkında takibat açılıp açılmadığını, Petrol İş genel başkanı olmadan önceki ve şimdiki mal varlığının neler olduğunu sormalıdırlar.

Sanayicilerin, patronların partisi olduğunu durmadan tekrarlayan AP'den aday olan Ziya Hepbir biz işçilere ne fayda getirir?

Kartal ve Pendik bölgesinin namuslu ve bilinçli emekçileri, yıllaryılı bir çok kilit mevkide bulunmasına rağmen daima işçi sınıfının çıkarlarına aykırı bir yol izleyen ve CIA beslemesi sahte işçi kuruluşlarında görev almaktan çekinmeyen bu adama bir tek oy bile vermemelidirler. Kartal Belediye Başkanlığında işçi düşmanlarının, sarı sendikacıların, siyaset cambazlarının söz sahibi olamayacağını ispat etmesini bilelim...

TÜRKİYE KİMYA İŞÇİLERİ SENDİKASI ADINA SAHİBİ: DİNÇER DOĞU ● YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: HÜSAMETTİN BAKAN ● TEKNİK DÜZEN: KİMYA-İŞ EĞİTİM SEKRETERLİĞİ ● ADRES: KLOD FARER CADDESİ, 12/3 CAĞALOĞLU/İSTANBUL ● TELEFON: 22 91 30 ve 27 70 42 ● ÜYELERE PARASIZ DAĞITILIR ● AYDA BİR YAYINLANIR MESLEKİ YAYIN ORGANIDIR ● BASKI: KARACA OFSET 25 KURUŞTUR

Son. bas.ta: 6.12.1973